

Barcelona 4 de Juliol de 1924

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVII Número 2365 15 cèntims — [Atrassats, 30]

LA BARCELONINA A LA PLATJA

—Ara sí que 'diran 'que estic ben fresca!

Si acàs no voleu trobar
la vida avorrida i sola,
aneu a la casa WERNER
a comprar una FRATINOLA.

Allunya tots els neguits
i esquivia els mals pensaments;
aneu a la casa WERNER
per a comprar-la, corrents.

BICICLETES
Motos
Accesoris i Sports
SANROMA
Balmes, 62 - Teléfon 1445 A - BARCELONA

BAÇAR DE "LA UNIÓN"

OBJECTES PER A
Escriptori

Unió, 3

BARCELONA

SU PESO aumentará rápidamente tomando

Arrenolecitina

Reconstituyente granulado

Vigoriza, da vida y bienestar

Venta en centros de específicos y farmacias

DEPOSITO: Conde del Asalto n.º 68, Farmacia

GRAN SALÓN DORÉ

DE LA

GRANJA ROYAL

— PELAYO, 58 —

LLETERIA I PRODUCTES
DERIVATS DE LA MATEIXA

PASTELERIA DE NATA

NATA EN CAPSETES

GELATS DE NATA

El SALÓN DORÉ és el punt de reunió de la bona Societat
El gran THE de la tarda-Cafè, llet, pastes, sandwiches, kochtalls
"Souper" a la sortida dels Teatres

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

El triomf dels cafès

Si nosaltres fossim cafeters, proposariem l'organització d'un homenatge an el , a títol d'agraïment. Conten—ho hem llegit en els diaris madrilenys—

Volia dir que la convivència, les disputes, els apassionaments, el parlar de tot amb tots li havien ofert un coneixement de la psicologia popular. La pensada no és nova, encara que no volem restar-li cap originalitat. Un periodista francès, l'Adrià Hebrard, fundador de *Le Temps*, res menys, va donar aquesta definició del cafè: «Es l'Escola Normal de la política». Adrià Hebrard era un home d'enginy. No volem citar més que un, perquè es refereix a Espanya. L'amor—deia—s'assembla an aqueixos hostals d'Espanya, on no trobem més que allò que portem. La definició del cafè, com Escola Normal de la política, és exacta. Darrera de tot polític hi ha un cafè, públic, o un cafè privat, que és un «casino». Darrera de tot gran acon-teixement polític, hi ha un altre cafè. Estem segurs de que els dos grans acon-teixements polítics de la guerra i de la post guerra, la revolució russa i el feixisme, han sortit dels cafès. De Rússia, no ho podem assegurar fermament, però d'Itàlia, sí. En Mussolini, abans d'ésser dictador, ha estat, com bon italià, cul de cafè. Tots els revolucionaris del segle XIV ho han estat també de culs de cafè. Ara potser intervinguin més els grans hotels que els cafès en les conspiracions, però és que els grans hotels semblen cafès amb habitacions de dormir.

Si la política té per escola el cafè, la nostra política està a punt de tenir una gran florida. El cafè, després d'haver vençut als Bancs, està en ple imperia-lisme. Abans, es deturava a la Plaça de Catalunya. Doncs ara, ja és a la Gran Via. I hi és, com si ja els cafès no poguessin anar sols i tinguessin de formar

esquadra. A la Plaça de Catalunya teníem el «Colón», la «Lluna», la «Maison Dorée», el «Catalunya» i el «Continental». Donàvem quatre passos, arribàvem a la Gran Via i ja no en trobàvem de cafès. Desseguida en va sortir un, el cafè «París», després, fa quatre dies, s'obrí «L'Or del Rhin». Ara s'anuncia un altre de nou, el «Coliseum», i encara restarà per a obrir, en el mateix indret, la «Casa Llibre», que no serà cafè, però sí un saló de té, i un restaurant, i una confiteria, un cafè de centre, com si diguéssim.

Un poble amb cafès serà sempre un poble lliure, alegre y amb seny, sobretot amb seny, perquè no hi ha res de tant eclèctic i realista com els cafès. A l'hivern es tanquen, i ofereixen als sense pis i sense foc un grat asil. A l'estiu s'obren, extenen les seves terrasses, engeguen els seus ventiladors, i brinden a tothom descans refrigerant i ombra fraternitària, igual als que posseeixen pisos de la dreta de l'Aixample, que els que s'ofeguen en els del districte quint. El gran adaptat és el cafè. Sembla que tots siguin de l'antiga «Lliga Regionalista». Tant s'adapta, que davant del cafè de «París» s'ha obert el del «L'Or del Rhin», i si ara es posa el «Coliseum», que és «Roma», després, davant d'ell, s'obrirà el «Kremlin», o «La Courenació».

PARADOX

París

Persones que arriben de París, sens comuniquen la seva sorpresa per lo molt que s'ha parlat de la concentració de polítics. Ells no saben res, no han vist res, no han averiguat res.

- En Lerroux és aquí—se deien.
- I En Sánchez Guerra.
- I En Maura fill.
- I En Garnica.
- I a què han vingut?
- No ho sabem.
- I vostè els ha vist?
- No.

Els espanyols de París, esperaven els diaris d'Espanya per a saber perquè hi havien anat els polítics, i els diaris espanyols confiaven amb els espanyols de París, per a tota novetat. Els personatges han anat tornant, i ni els espanyols de París han sabut res, ni els diaris han pogut saber res pels espanyols de París:

—Figureu-vos si aquests en sabien poques de coses que En Josep Pla, després d'anar darrera d'ells i d'aconseguir parlar amb alguns, no ha pogut fer més que una crònica després de vuit dies de caminades.

Els nostres polítics, senzillament, han anat per les seves, qui per a les olimpíades, qui a un cenacle d'administració, qui a preparar un diari, qui a divertir-se. Alguns han parlat amb l'Alba, però l'Alba no ha deixat de fer la seva vida, anant tots els dies a «La Rotonda», cafè cosmopolita, amb un *dancing*, que és el favorit del senyor Santiago Alba. A «La Rotonda», van els artistes catalans, i tots es fan l'ullet:

—Mireu l'Alba!

Qui havia de preveure que arribarien a trobar-se en un cafè de París, i a «La Rotonda», l'Alba i els xicots catalans de París! Per això no es pot dir res en aquest món, perquè lo que avui està a dalt pot anar a baix i viceversa.

Però ningú ha dit que hi ha un espanyol que eclipsa, a París, a tots els polítics, i és el *Caballero Audaz*. Viu al «Claridge», igual que l'Alba, dona festes en el «Claridge», fa films amb la Meller, publica edicions franceses dels seus llibres. Veient el seu desfici, els francesos que l'acompanyen, diuen aquella frase feta:

—*Il grandira, car il est espagnol!*

Ell creixerà, perquè és espanyol! I els que l'escolten riuen, perquè el *Caballero Audaz* té dos metres cinquanta, i en el seu barret es pot instal·lar un aparell de radio-telegrafia.

UN NOU REGIDOR

Ballarà? Com la ballarà, grassa o magre?

Boxa a l'Ateneu

L'«Ateneu Barcelonès» sempre ha sigut un lloc quiet, recollit. Aquesta quietud, aquest recolliment, —que nosaltres, dit sigui de pas, trobem admirables— fins ha influït en la literatura dels socis que es dediquen a la literatura fent-la mansa, tranquil·la, pacífica, reposada, tan reposada que no surt de l'Ateneu. De l'Ateneu n'ha sortit una onada de plom que s'ha escampat per les planes d'algunes publicacions catalanes. —Es degut an això, an aquesta onada de plom, que la gent no llegeix més que el *Nuevo Mundo* i *La Novela Corta*. —L'Ateneu sembla una mena de convent de la Trapa de la literatura. En aquella santa casa, l'únic que crida—i Déu li conservi aquest dó—és En Batalla el cafeter.

Doncs bé, a l'Ateneu hi ha hagut soroll, i ja era hora de que n'hi hagués. A l'Ateneu s'ha celebrat un *match* de boxa entre un distingit cronista especialitzat en cantar les excel·lències dels cordons de sabata, l'elegància i polidesa dels conductors de tramvia i altres coses tan interessants i poètiques com les referides, i l'editor de *La Novel·la d'Ara*. En aquest *match* el distingit cronista sembla que ha rebut, i que ha rebut amb raó. Nosaltres, naturalment, ho sentim pel distingit cronista, però ens en alegrem per l'Ateneu: això li ha servit per a donar fe de vida.

Les criades

A França les criades s'han rebel·lat. Aquesta notícia ens la dona la nostra criada mentre ens serveix a taula. I ens la dona amb un aire d'insolent satisfacció.

—I per què ha sigut això?—li preguntem.

—Perquè no volen que els hi diguin *bonnes*.

Nosaltres hem mirat a la pobra minyona, hem somrigut i hem dit:

—Sí, és clar! Això era una injustícia!

Les veus de la terra

Des del Pirineu a la mar hi ha una munió de veus disperses. Veus roentes de sol i picades pels vents furiosos. Veus que s'aixequen del cor de la terra i planen solemniais amb un batec d'ala de llegenda. Porten tota la fortitud del nostre esperit en un accent aspriu de roca cantelluda i duen la forta sentor dels pins que tomben la copa centenària. Veus de goig i de dolor de l'home que llaura i la dona que bressa, de les viles blanques vora

PRONUNCIAMENT

—Senyors, ha arribat l'hora de posar-se
a la fresca!

el mar*i* dels poblets arreconats en les afraus més tosques. Veus dels rius que riuen i tremolen per haver copsat dels cims una faldada de neus blanques; veus de la plana quieta i madurant perquè un desig de pa novell l'esperona; veus de les masies que enlairen els seus fumerols com petons llargaruts de la terra que pugen a besar la immensitat. Veus de rialles i plors, de cants d'ocell i clariaines de jorn que s'acosta i veus de fontana que plora en el silenci melangiós de la gran serenitat vespertina. Totes aquestes veus tenen una morenor i un regust de terra nostra. Els poetes sovint paren les oïdes per a sentir aquestes veus. Dirieu que l'alt imperi de la llum ha dotat d'una sensibilitat finíssima i subtil als poetes per a copsar les remors més profundes des de les llavors germinants i de la gota que s'escorra i sanglota dins l'avenc fins a la del tro majestuós i la ventada que es desferma furibunda.

En temps de tempesta és quan els poetes senten més bé les veus de la terra i el cant dels poetes devé elegíac i ple d'anhel de llum nova. Maleeixen la destal fascinerosa que ha esquinçat el mantell verd de les pinedes verges i senten el neguit de que els arbres milenaris vagin desapareixent com si la pell del món perdés el pel al fer-se vella.

En temps de tempesta, els poetes adoren els matolls humiliats i les cucales feineres i com una abella d'or brunzent treuen mel puríssima de les ínfimes sensacions per a omplenar les gerres opulentes de la espiritualitat nostrada.

Totes les veus de la terra s'encarnen i es perfor-

men en les veus dels poetes. Si una veu s'interpòsa i vol ofegar les remors immortals que pugem del mar al Pirineu i devallen del Pirineu al mar, cal que curi primer d'estruncar el ritme universal que panteja sots la terra, cal borrar les clarors de posta i les roges tremolors matinals, cal fer parar el vent que brunz per les penyes cantelludes i fer recular els rius i encar llavors, ben mortes, ben ofegades les veus de la terra, els poetes dirien—en bells mots i en ritmes elegíacs, plens de força redemptora—l'enyorança de les veus de la terra.—SALVADOR PERARNAU

Alfred Opisso

Ha mort en aquesta ciutat l'Alfred Opisso. L'Alfred Opisso era un gran periodista, un dels periodistes més notables que hem conegut. Era, també, un bon historiador, com ho proven les innombrables obres que deixa. Era, ademés—i això ja és més difícil, perquè aquesta llevar no abunda gaire avui—un bon home. Tota la seva vida la consagrà al treball: un treball infadigable de cada dia, i nombrosíssim, dispers en les pàgines d'infinites publicacions periòdiques, i en llibres de gran utilitat i bellesa.

Nosaltres, naturalment, com tothom, sentim la mort de l'Alfred Opisso, que sigué, per damunt de tot, un bon artista i un bon català.

LA BROMA

Qui diu que la broma s'acaba en aquest món? *Naranjas*, s'acaba! La broma sempre comença, la broma sempre es jove, sempre és *menor*, n'és tant de *menor* que encara no ha fet la primera comunió i encara juga a nines. I les nines som nosaltres, mal ens està el dir-ho.

Diem que som nosaltres les nines, no per coquete-ria, sinó perquè la conversa s'ho porta, i sinó s'ho porta ho sembla, que pel cas és igual. I, perquè, ademés, la broma juga amb nosaltres com el gat amb la rata. I així com sempre acaba el gat menjant-se a la rata—segons tenim entès—moltes vegades la broma acaba amb l'home. I acaba malament, hi acaba tan malament, que ja no hi pot acabar més. L'home, de tanta broma que fa, o que es pensa fer, arriba a creure's que és un bromista. I quan un home es creu ésser un bromista, ja és home a l'aigua. I quan és a l'aigua, naturalment, s'otega.

La broma no s'acaba, no senyors! No s'acaba ni amb la censura, que ja és dir. La broma diu:

—Aquí estic, i hi estic *perenne*, tan *perenne* que n'hi ha per temps amb la gràcia de Déu... i la meua. I estic aquí perquè sóc un consol, perquè amb les contribucions, i el matrimoni, i la política nova, que ja és vella, us moririeu d'engúnia, de tristesa i d'enyorament. I no us curaria ni l'anar a tirar pedretes al riu, si és que teniu riu a la vora pel vostre *regocijo*, que si no també el *regocijo*, seria a l'aigua! I tant mullader no és convenient, ni propi de persones que s'estimin.

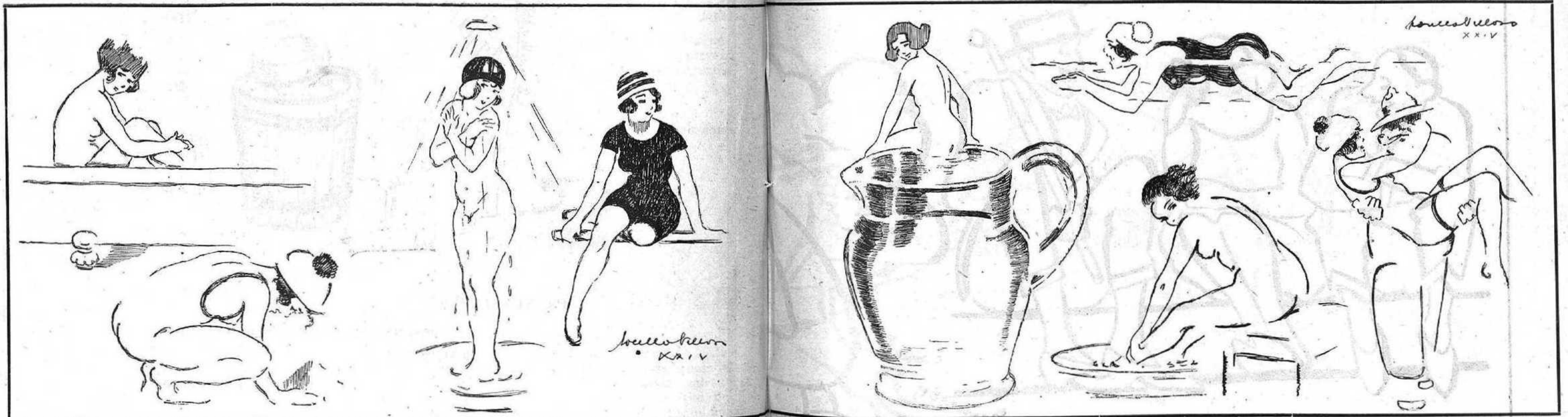
La broma s'acabarà quan s'acabi el món i llavors, quan de totes les coses tristes i lletges—que són moltes—no se'n cantarà gall ni gallina, la broma encara farà una riallada.

XARAU

NOTA.—El senyor Tamagno de que parlàvem la setmana passada, no és el senyor Caries Tamagno, sinó un altre. Que consti.

L'HORA DE REMULLADA

Un quadro reconfortant
que és pot veure cada estiu,

si s'és una mica viu,
quan la calor va apretant.

Pujant a l'òmnibus

Veient comèd

Al parc

Al camp de futbol

Als banys, i tapant-se horroritzada, per por de que la vegin en traje de bany, que és el més púdic dels trajos que porta.

TIVOLI

Dues operetes més: *Seis personajes en busca de divorcio*—en francès, *Ta bouche*—i *Teodoro y Compañía*. Música agradable, llibre discret i un xic desllorigat.

Però cap de les dues té la força de *La Bayadera*.

El 12 de juliol debutarà an aquest teatre una companyia d'òpera italiana de primer ordre, compost d'elements de gran vàlua en l'art líric.

N'és organitzador d'aquesta temporada, que ben bé pot dir-se'n popular, el senyor Eugeni Pieri, quin nom pot assegurar que quelcom bo i nou ens ha de fer veure i sentir.

El debut de la companyia es farà amb l'òpera de Wagner, *Lohengrin*, quin atractiu principal en serà el de que totes les primeres parts, amb la sola excepció dels cors, cantaran aquesta partitura en català, quina traducció, feta amb molta cura per En Joaquim Pena, és propietat de la Societat Wagneriana d'aquesta ciutat, que ha concedit l'autorització al senyor Pieri per a representar-la en la nostra llengua.

Els intèrprets hom diu que seran les senyoretes Corominas i Callao, i els senyors Emili Vendrell, Ricard Fuster, Josep Fernández i Canut Salat. Hi pendran part quaranta coristes i seixanta professors d'orquestra, tots procedents del teatre del «Liceo», així com el vestuari, atreç i decorat.

La direcció d'escena anirà a càrrec del reputat director En Eugeni Salarich, i l'obra estarà concertada, i serà dirigida pel jove i distingit mestre, també del «Liceo», N'Antoni Capdevila.

Que sigui profitosa aquesta tempora és lo que desitgem.

NOVEDADES

En *El cuento—o la muerte—del dragón*, que ja no ens recordem del títol, ni ganes, poguérem advertir una cosa: la ximpleria del públic tolerant la indignitat perpetrada pel senyor Muñoz Seca. Perquè tolerar una estupidesa com aquesta del senyor Muñoz Seca, no fa senyor: fa ximple. Protestar, amb tanta violència com es vulgui, és més distingit. I, sobretot, més intel·ligent.

En aquesta última obra (?) del senyor Muñoz Seca no hi han més que uns versos infames, uns xistus idiotes, i un sentimentalisme sudamericà, que és com dir: un sentimentalisme de pega.

Llàstima de presentació! Llàstima de fastuositat i de bon gust, esmerçats en decorats i trajos! I llàstima, també, que actors tan discrets hagin de perdre el temps representant aquesta mena de teatre!

I anem per una altra cosa. Aquesta altra cosa és *El amor no se ríe*, comèdia del senyor Felip Sassone. El senyor Sassone, que és americà, diu que en el teatre no tenen un valor primari ni les passions, ni el conflicte, ni l'habilitat del comedïgraf en construir, sinó les paraules, res més que les paraules. Aquest ens sembla a nosaltres un criteri de lloro o d'orador professional, dos animals perfectament despreciables.

Amb aquest criteri és natural que es facin comèdies com les del senyor Felip Sassone: comèdies de revista il·lustrada espanyola, comèdies que oscilen entre el *cocido* de la llastimosa casa de dispeses madrilenyes, i les pseudo elegàncies d'un «Te dansant» de tercer ordre a París. Les comèdies del senyor Felip Sassone, en les que no s'hi plantegen més que conflictes de cartró, volen tenir un aire distingit. Però la distinció de les comèdies del

FENT TRACTES

—Del bufet s'atreveix a donar-me'n només tres durs?
—Dona, no veu que és un trasto inútil! No veu que avui ja no menja ningú!

senyor Sassone és una distinció de nou ric, una distinció fàcil a la caricatura i a la broma.

Els personatges d'*El amor no se ríe* són tots ninots i no figures de carn i ossos com haurien d'ésser. D'aquesta comèdia del senyor Sassone se'n treu la finalitat de que *el amor no se ríe*... perquè l'enamorat és un veterinari. A nosaltres un veterinari no ens sembla un personatge massa romàntic, però, de totes maneres, respectem l'opinió que d'aquests senyors té el senyor Sassone.

GOYA

La dichosa honradex és una comèdia dels senyors Arniches i Estremera, que no ha agradat al públic. Nosaltres creiem al senyor Arniches un dels costumistes més notables i un gran sainer. El seu teatre té una formidable força còmica que arrenca directament del poble, comicitat del diàleg i de les situacions. Recordi's *La chica del gato*, *Los caciques*, *Es mi hombre*.

Però, francament, aquesta *Dichosa honradex* ens ha acabat els quartos: és una comèdia pesada, mancada de gràcia i d'interès. És una comèdia que sembla repetida.

El teatre d'Arniches, té, sobretot, un valor màxim i primordial pels tipus, arrencats, gairebé sempre, de les infimes capes socials. Arniches sent una marcada predilecció per les gents del baix poble, predilecció que nosaltres trobem raonada i digna de tot elogi. Per a un autor dramàtic sempre ha de tenir més interès el poble que no l'aristocràcia. L'aristocràcia, sotmesa a la influència de modes i de protocols d'elegància més o menys elegants, viatja, va a Cannes, a St Moritz, al Caire, a París, a on sigui. Es vesteix segons els figurins francesos o anglesos, s'acostuma a la cuina d'hotel. Així perd la seva fisonomia, la seva característica, i es converteix en un producte cosmopolita i borrós. El poble, en canvi, segueix immutable. Un aristòcrata espanyol, que algun n'hi deu haver, es pot confondre fàcilment amb un aristòcrata francès.

ELS DEPORTS

FUTBOL

Barcelona - Sabadell

Amb aquest partit definitiu, per a la possessió de la Copa «Palacio de la Moda», ha donat per acabada la temporada el club Campió de Catalunya. I veritablement, si les nostres aficions futbolístiques tinguessin que ésser alimentades fins a la vinenta, pel record de la lluita de diumenge passat, ens sembla que no tornariem a trepitjar un camp de futbol. Perquè, senyors, quin partit més fluixet ens serviren!..

Ni uns ni altres, principalment els devaners d'un i altre bàndol, estigueren com acostumen: els blau-granes per falta d'un veritable davanter-centre que portés la ratlla com cal. Ni En Vey ni En Montoliu, serveixen encara per aital cosa, malgrat llur gran voluntat... I els sabadellencs, perquè no donaren mostres de la cobdícia que els remarca fins els darrers moments del partit en que buscaren amb desig l'empat.

Així fou que la qualitat del joc no passés de regular i que tan sols es fessin notar la parella de defenses, Elias, Alcántara i Sagi pel *Barcelona* i l'Estruch, Tena i Saus pels del *Sabadell*.

Els campions, que dominaren més, s'emportaren la copa per 1 goal a 0, fet per l'Alcántara a la primera part, a l'acabar una jugada d'En Vey.

L'arbitratge del senyor Castillo no passà de regular.

FERRÀN

COMEDIA

En aquest teatre un autor jove, no per jove menys preuable, ha estrenat un drama rural: *L'Embruixada*. L'autor d'aquest drama es diu Víctor Mora i creiem que farà grans coses pel teatre. Per de prompte s'adverteix en ell lo que no s'adverteix en altres autors joves—però que abomenen de la joventut—molt cèlebres a l'Ateneu Barcelonès i a la redacció de *La Publicitat*: personalitat, personal tat clara, definida.

En *L'Embruixada* hi han tots aquells elements necessaris a l'obra dramàtica, resoltos amb més o menys acert: passió, valentia en afrontar les situacions, un llenguatge robust i clar i precís, una certa picardia en els finals d'acte.

Creiem sincerament que l'autor de *L'Embruixada*, obra ja de per si molt digna, pot fer grans coses. En la interpretació cal elogiar la perfecció dels actors de la companyia Claramunt-Adrià, tan estudiosos i plens de la millor voluntat, virtuts que no abunden gaire en el nostre teatre.

BOB

ELEGANCIES DE PLATJA

—I vols dir, Caimitu, que hi cabrà dintre aquesta maquineta?

UN MESTRE QUE VINDRÀ.—UN PINTOR EMPORDANÈS

Els diaris de Roma, sense distinció, acaben de fer grans elogis del nostre paísà, el celebrat pintor i escultor l'Antoni Fabrès, amb motiu de la notable Exposició de ses obres, organitzada per l'*Associazione Artistica Internazionale*, de la ciutat eterna. Amb aquesta manifestació d'art, En Fabrès es despedeix d'Itàlia, la seva pàtria d'adopció. Els diaris romans ens recorden que el mestre català compta seixanta nou anys, que als tretze va assolir una recompensa en un important concurs artístic, i als vint el gran premi de Roma, amb l'escultura *Abel ferit*, que de 1903 a 1908 fou director de l'Acadèmia Nacional de Belles Arts de Mèxic, i que té obres en els principals museus d'Europa i Amèrica.

Ja està bé, ja, que la premsa estrangera ens refresqui la memòria de tant en tant, perquè l'Antoni Fabrès és una de les primeres figures d'aquesta formosa renaixença artística que honora la nostra terra.

Dibuixant correctíssim i analític, colorista brillant i home d'un bagatge artístic immens. La tasca d'aquest pintor sobressurt per la seva solidesa i la seva qualitat, qualitats que li han reconegut els crítics de tot arreu on ha exposat; la seva producció ha sigut temps sòlida i fecunda, car porta fets centenars de pintures i algunes escultures de mèrit indiscutible; tots els gèneres, totes les tècniques li són familiars; de la seva paleta, sempre jove, brollen retrats, quadros de composició, marines, paisatges, decoracions magnífiques, etcètera, etc.

Una de les pintures d'aquesta Exposició de comiat que la premsa elogià més és *La pesca a l'Adriàtic*, composició a l'aire lliure, en la qual s'hi veuen nombroses figures d'un verisme mascler de debò; el cel i el mar diu que són una meravella de color i de llum. Ho creiem, perquè coneixem el temperament i la traça del mestre llorejat tantes voltes, que acaba d'assolir una victòria artística a la pàtria d'En Mussolini. I nosaltres, quan podrem veure una Exposició d'En Fabrès? Fóra trist que ens passés allò:

«Del nas a la boca no en tastaràs gota,
de la boca al nas no en tastaràs pas.»

A l'Exposició de fotografies oberta a l'«Ateneu Empordanès» se n'hi compten 280, algunes d'elles de veritable mèrit.

La nota artística personal, però, la dona el pintor de la comarca En Francesc Vidal, el qual exposa vint dibuixos i cinc olis comarcans, molt millors els primers que els segons.

Es tracta d'un xicot que té cop d'ull i una certa nerviositat personal, per a apuntar les coses; el que no té és paciència per a acabar-les. Així i tot, en la col·lec-

ció exposada abunden els dibuixos encertats i ben vistos, que ens el presenten com un artista de bon temps. Faci la santa Pintura que no s'esmossi abans d'hora, perquè pugui fer la llesca als cubistes irre-dents, mostrant-los el bon camí.

C. ARBÓ

ESQUELLOTS

Ve't ací que el mestre Lambert, music català, o que en feia, premiat en gairebé tots els certàmens de música de la terra, ha compost un *Himno a la bandera*, amb lletra de Sinesio Delgado.

El mestre Lambert és dels que diuen que l'art no té fronteres, i per això ha decidit anar *con la música a otra parte*.

Bon profit, i va per ell el pollastre.

◇◇

Hom diu que el Consell de l'Universitat de París, en sessió de 30 de maig passat, ha acordat invitar al senyor Puig i Cadafalch a donar a la Sorbona, durant l'any escolar de 1924-25, una sèrie de conferències sobre Història de l'Arquitectura a Catalunya.

Així li innova el rector de l'esmentada Universitat en una comunicació tramesa pel cònsol general de França al senyor Puig i Cadafalch.

◇◇

A Sant Andreu no perden pas el temps.

La Festa de les lletres, que es celebrarà al teatre «Odeón», té en son cartell prop de 50 premis, tots ells en pessetes.

Es lo millor pels poetes: fer bullir l'olla, més que tirar llorer d'estofat, sens haver-hi patates.

S'oferirà la Presidència d'Honor als mestres Angel Guimerà, Conrat Roure, Apeles Mestres, Narcís Oller, Santiago Rusiñol i Francesc Mateu, i la de Jurat al gran Ignasi Iglesias—fill de la barriada—i als periodistes, Lluís Almeric, Ribera Rovira, Josep M.ª de Segarra, Prudenci Bertrana, Emili Tintorer i Pere Lisboa.

Hi ha el propòsit de que el gran tenor Hipòlit Lázaro canti una cançó catalana.

Les composicions deuen dirigir-se a nom del nostre company Emili Graells Castells, Santa Eulàlia de Vilapiscina, per tot el dia 25 del proper juliol.

Ahl... deuen anar signades pels autors. Es la manera de no fer jocs de mans ni trapaceries.

◇◇

Hom diu que darrerament s'ha celebrat al Parc Zoològic d'Hamburg una imponent manifestació republicana.

Això sí que no ens ho expliquem.

Devia ésser monàrquica aquesta manifestació!

◇◇

A l'Ateneu hi ha hagut soroll. Res: quatre mastegots.

Els savis es varen revifar una miqueta. Aquella casa, tan sèria, tan quietal i dos socis que van a clatellades!

Es lo que digueren a baix, a Secretaria:

—Aquesta és una casa sèria, senyors. Feia vint-i-tres anys que no hi anaven dos socis a bolets.

«UN HOME IMPORTANT O JUSTICIA AL MÉRITO»

—No s'allunyi gaire, senyor «Numerados», que potser
el necessitaré aviat!

UN ELEGANT

—No sé què ho fa però m'agrada més la palla que l'horchata.

NOTA DEL DIA

—Ja ho ves, ens liquidem la botiga... i jo!

UNA VISITA

—Senyor Rafols, hi ha un senyor que el vol veure amb molta urgència.
—Em deu volguer retratar.

Tanmateix és interessant aquesta estadística de les vegades que s'estoven els intel·lectuals a casa seva!

No en va s'ha dit que la Rambla és el rostre de Barcelona. Si, senyors. És el rostre de Barcelona, el nostre gran Passeig tradicional.

Ara, doncs, fa molt mala cara Barcelona. Deu estar malalta. La Rambla, masegada, fangosa, fosca, plena de sots i de canyeries a l'aire, fa fàstic.

I per si no en tinguéssim prou els barcelonins amb totes aquestes desgràcies, encara ens la volen trencar pel mig.

Es a dir, que ens volen trencar la cara

El problema de la carn encara mou soroll. Que si l'escorxador, que si els carnicers, que si els concerts...

Tot això són musiques. El cert és que el problema de la carn interessa a molt poca gent.

Perquè un filet costa avui un capital.

Seria cosa d'enraonar menys i de matar més, matar més bou i vedella, ei

A Còrdova han robat a la sagristia d'una església i ha desaparegut el sagristà.

Es allò que es diu: un sagristà que s'ha aixecat amb «el santo y la limosna.»

Herriot ha començat la seva actuació governamental anunciant que acabarà amb l'Ambaixada francesa al Vaticà.

Còm es veu que van bé les coses a França! En canvi a altres

pobles tot ho fien a la Providència i als seus representants a la terra.

Per això diem a Espanya allò de «fiate de la Virgen y no corras»!

Una nota. Una altra nota. I una altra. I una altra encara. Quatre notes en un dia.

De què parlem, amb tantes notes?

No s'alarmin, senyors, no s'alarmin. Parlem d'un mestre de musica, amic nostre, que fa cuplets.

Troblem a un amic amb un ull de vellut:

—Què t'ha passat, noi?

—Res, que l'altre dia vàrem anar a cops de puny un amic i jo.

—I tu, què vares fer?

—Sí, mira: una retirada estratègica.

Es veu que el nostre amic, de les tonyines en diu retirades estratègiques, ara.

L'il·lustre senyor Ballarà, antic tenedor de llibres de la simpàtica i important casa Guarro, fabricants de paper de fil, ha sigut anomenat regidor del nostre Ajuntament.

Segurament que la casa Guarro no ha donat informes del il·lustre senyor Ballarà, perquè tan distingit senyor no els necessita.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

VICENTE BLASCO IBÁÑEZ

PEDRO MATA

Novelas de la Costa Azul

Un tomo 8.º

Ptas. 5

El hombre que se reía del amor

NOVELA

Un tomo

Ptas. 5

AVIS: Per error de caixes varem publicar la passada setmana un catàleg antic de les obres del celebrat autor **SANTIAGO RUSIÑOL**. El catàleg i preus veritables son els que avui insertem.

Edicions populars de

SANTIAGO RUSIÑOL

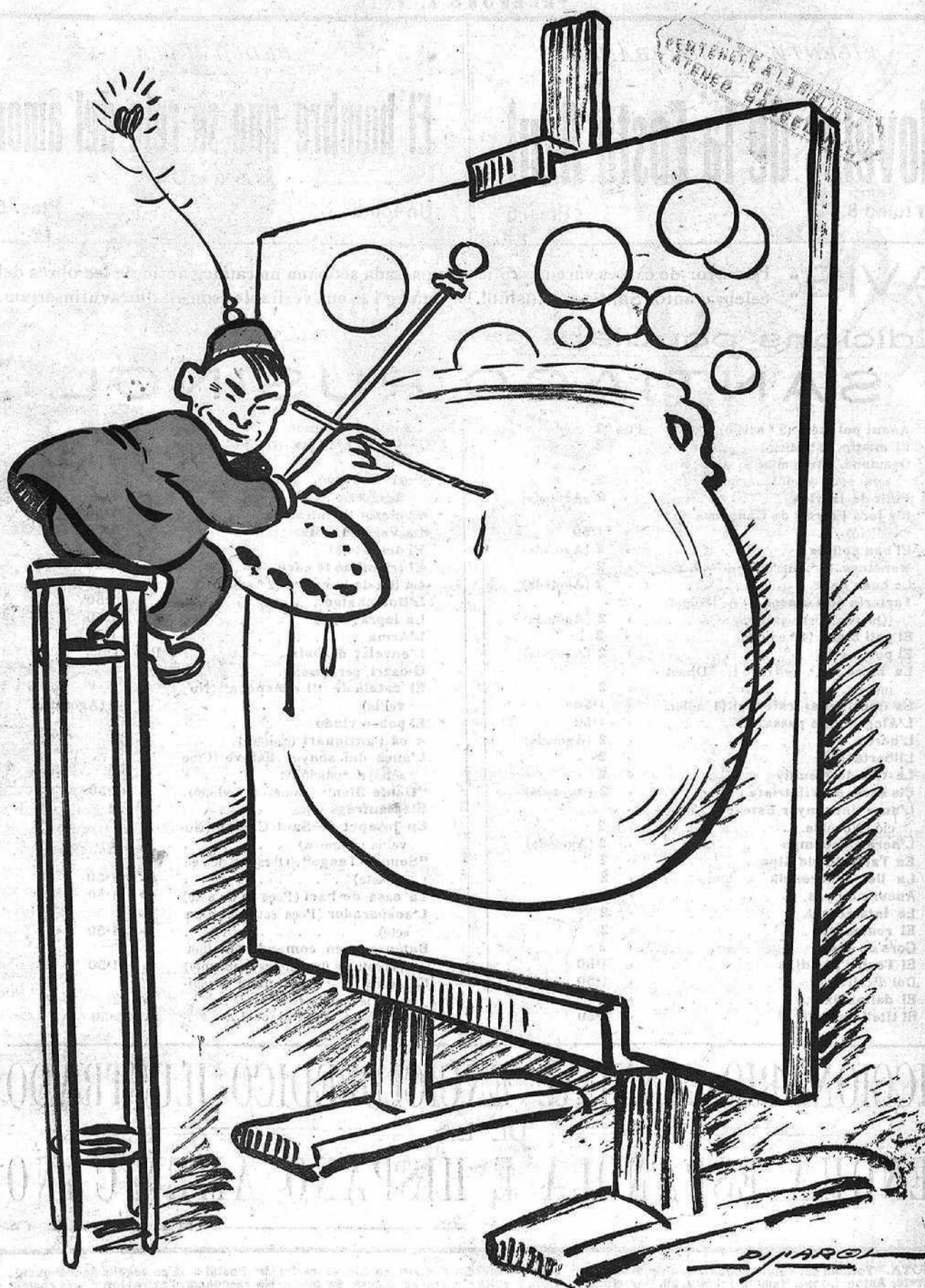
Anant pel món. (2.ª edició)	Ptes. 2
El místic. (2.ª edició)	2
Oracions. Amb música d'E. Morera (2.ª edició)	2
Fulls de la vida	2 (Agotada)
Els Jocs Florals de Canprosa. (2.ª edició)	1'50
El bon pollicia	2 (Agotada)
Monòlegs. (2.ª edició)	2
La bona gent	2 (Agotada)
Tartarin de Tarascó. D'A. Daudet. (Quart miler)	2 (Agotada)
El pati blau. (4.ª edició)	2
El poble gris	2 (Agotada)
La mare. (4.ª edició). (Disset miler)	2
La «merienda» fraternal. (4. miler)	1'50
L'Alegria que passa.	1'50
L'heroe.	2 (Agotada)
Libertat!	2
La fira de Neuilly	2
Els savis de Vilatriata.	2 (Agotada)
L'auca del senyor Esteve (3.ª edició. Novel·la.	2
L'hereu Escampa	2 (Agotada)
En Tartarin als Alps	2
La llei d'herencia.	2
Aucells de pas.	2
La intel·lectual.	2
El redemptor	2
Cors de dona	2
El Teatre per dins	1'50
Dol d'«al·livi»	1'50
El daltabaix	2
El titella pròdig	1'50

La nit de l'amor	1'50
Del Born al Plata. (Impressions de viatge)	2 (Agotada)
Port-Tarascó, d'Alfons Daudet. Traducció.	2
El pintor de miracles	1'50
La Verge del Mar	1'50
El despatriat	2
El triomf de la carn	1'50
La illa de la calma (2.ª edició)	2
L'Homenatge	1'50
La lepra.	1'50
L'Arma	1'50
L'envelat de baix	Ptes. 1'50
Giosari, per Xarau	2
El català de «La Mancha» (Novel·la).	2 (Agotada)
El pobre viudo	2
A cà l'antiquari (Sainet)	2
L'auca del senyor Esteve (Cinc actes) (2.ª edició)	2
«Gente Bien» (Sainet) (3.ª edició).	1'50
Els Naufrags	2
En Josepet de Sant Celoni (Novel·la picaresca)	2
«Souper-Tango» (Obra satírica en un acte)	1'50
La casa de l'art (Peça en un acte)	1'50
L'acaparador (Peça satírica en un acte).	1'50
Bataneros en comandita (Sainet de costums financeres en un acte)	1'50
El català de «La Mancha», tragi-comèdia en quatre actes	2
«Chauffeur... al Palace»!	1'50

DICCIONARIO MANUAL ENCICLOPÉDICO ILUSTRADO DE LA LENGUA ESPAÑOLA E HISPANO AMERICANO

PESETAS 14

NOTA.—Tot hom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obrer, remetent l'import en lliurances del Gbr Postal o bé en segells de franquig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebra a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés 30 céntims per a certificat. Als corresponents se'ls otorguen rebalzes.

PINTURA MORAL

—Aixó és una olla!